

Curriculum vitae de Miquel Batllori i Munné

Miquel Batllori i Munné va néixer a la plaça Catalunya, número 2, de Barcelona, l'1 d'octubre del 1909, bessó de la seva germana Mercè. A casa es parlava castellà perquè la mare, Paula Munné de Escauriza, era cubana. L'opció pel català —que va aprendre els estius a Sant Feliu de Codines— i pel catalanisme, la va fer a la universitat, els anys vint. Al col·legi dels Jesuïtes del carrer Casp va cursar els estudis primaris i el batxillerat. Dels onze anys als vint-i-cinc va patir osteomielitis, que va afrontar amb diverses intervencions quirúrgiques i períodes llargs de convalescència durant els quals llegia molt; els primers anys, sobretot les aventures de Jules Verne i de Salgari, i proses de Jacint Verdaguer. L'entrada a les facultats de Filosofia i Lletres i Dret va ser molt primerenca. Va fer els estudis universitaris dels quinze als dinou anys. Es va llicenciar en història i dret a la Universitat de Barcelona l'any 1928, amb premi extraordinari, on va ser deixeble de Jordi Rubió i Balaguer. El mateix any va ingressar a la Companyia de Jesús. Quan aquesta companyia es va dissoldre a l'Estat espanyol, Miquel Batllori es va exiliar a Avigliana, prop de Torí, on va estudiar filosofia, a la Facultat dels Jesuïtes Catalans. El 1936 va obtenir la llicenciatura de filosofia. L'esclat de la guerra civil espanyola el va aclaparar. En viatge de recerca a Itàlia, tenia notícia dels bombardejos dels franquistes sobre Barcelona i era l'únic en el seu entorn, a protestar, actitud que no va ser ben vista pels seus superiors de l'orde. Del 1936 al 1939 va cursar estudis de Teologia a la Facultat dels Jesuïtes Catalans a San Remo. L'agost del 1939 va tornar a la Península, i es va llicenciar en Teologia a Oña (Castella la Vella). Acabats els estudis de Teologia, va dubtar de la seva vocació i va trigar un any a ordenar-se sacerdot. El 31 de juliol del 1940, a Sarrià, va oficiar la primera missa i, a continuació, va passar un any de recés a Manresa. L'octubre de 1941 va llegir la tesi doctoral a la Universitat de Madrid, «Francisco Gustá, apologista y crítico», que va obtenir el premi extraordinari. Del 1941 al 1947 va fer de professor del col·legi Montis-sion a Mallorca, en una mena d'exili interior propiciat per la jerarquia de l'orde dels jesuïtes que veia en Batllori un personatge incòmode. El novembre de 1947 va viatjar a Roma per incorporar-se a l'Institut Històric de la Companyia de Jesús, del qual va ser director (1954-58). La seva ingent feina d'investigador es va consolidar en la llarga etapa romana, del 1947 al 1980, alternant-la, a partir de 1952, amb classes d'història moderna a la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Durant el franquisme, Batllori va mantenir contactes amb l'oposició clandestina democratacristiana i amb catalans exiliats. El món del Vaticà només li va interessar a partir del Concili Vaticà II. Va ser director de la revista *Archivum Historicum Societatis Iesu*, que s'edita a Roma (1951-1969 i de 1974-1981). El 1958 va ser nomenat membre numerari de la Real Academia de la Historia, de Madrid. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans i de l'Acadèmia de Bones Lletres. Professor emèrit de la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma des de 1981, veu guardonada la seva obra historiogràfica i la seva personalitat amb les més altes distincions: Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, 1982; Gran Cruz de Alfonso X el Sabio, 1984; Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya, 1985; Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, 1990; premi Lluís Guarner de la Generalitat Valenciana, 1991; Medalla d'Or de l'Ajuntament de Barcelona, 1992; premi Príncep de Asturias, 1995; Creu d'Honor d'Àustria per a les Ciències i les Arts, 1997; Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya categoria d'or, 2001; a més va ser proclamat doctor honoris causa per diverses universitats. El 1997 es va instal·lar a la residència de jesuïtes del carrer Casp de Barcelona. La seva obra, publicada en diverses llengües, supera els dos-cents títols, a part de crítiques i recensions, i se centra en problemes d'història cultural i eclesiàstica. Basada en una recerca sistemàtica de molts fonts documentals d'Europa i d'Amèrica, ha assenyalat nous camins d'investigació, ha contribuït a reinterpretar personatges i èpoques i n'ha ofert síntesis molt reeixides. El 1993 es va iniciar la publicació de l'obra completa. El 1999 l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana el va nomenar Soci d'Honor.